

Nieuwsbrief - GZR Updates 2021-12

Nummer 12, 2021

Redactie: mr. dr. R.P. Wijne, mr. L. Beij, mr. drs. R.M. Bertens, mr. J.W. Bosman, mr. M. Christe, mr. A.C. de Die, mr. M.A. Goldschmidt, mr. J.F. Groen, mr. N.A.D. Groot, mr. I.W. Hanemaaijer, mr. M.M. Hofstee, mr. A. Jagt, mr. J.M. Janson, mr. drs. C. van der Kolk, mr. X.R. van der Kruk-Ras, mr. I.J. de Laat, mr. E. Lam, mr. M. Martin, mr. A.M. De Nijs, mr. C. Pluijgers, mr. T.R. Riemersma, mr. A. Rube, mr. D. Schuurman, mr. S. Snelder, mr. C. Velink, mr. C.W.M. Verberne, mr. H.B.M. Vrieling, mr. J.M. de Vries, mr. D. van der Wal en mr. K.S. Waldron.

INHOUDSOPGAVE

Rechtbank

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2021:2978](#) 08-06-2021

Beëindiging noodopvang remigrantengezinnen die zelfredzaam zijn is in strijd met artikel 20 VWEU.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:5461](#) 02-06-2021

Buitenwerkingstelling overgangsrecht Wet donorgegevens kunstmatige bevruchting.

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2021:2501](#) 19-05-2021

Klachtzaak. Toediening medicatie en innemen communicatiemiddelen zonder uitvoeringsbeslissing. Klachtwaardig in de zin van artikel 10:3 Wvvgz. Klachten gegrond. Schadevergoeding van twee keer € 125 voor ontbreken beslissingen; € 100 per maand voor inname laptop en telefoon.

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2021:2447](#) 10-05-2021

Zorgmachtiging toegewezen. Opname niet noodzakelijk gezien voorwaarde op grond van artikel 14a Sr en instemming betrokkene. Overige vormen verplichte zorg toegekend.

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2021:1858](#) 23-04-2021

Zorgmachtiging. Toevoegen vormen van verplichte zorg. Volgens Hoge Raad niet mogelijk, maar gezien geen bezwaar betrokkene en advocaat toch toegewezen.

[Rechtbank Zeeland-West-Brabant, ECLI:NL:RBZWB:2021:1970](#) 21-04-2021

Veilig Thuis mag toetsen of het aanmerkelijke belang van het kind vergt dat gegevens worden bewaard.

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2021:4885](#) 15-04-2021

Klachtzaak. Beginselenwet ter beschikking gestelden in plaats van Wvvgz. Klachtencommissie onbevoegd.

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2021:1381](#) 26-05-2021

Resultaatsgericht indiceren evenmin toegestaan als alleen de frequentie van de ondersteuning is geconcretiseerd.

Tuchtcolleges

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam, ECLI:NL:TGZRAMS:2021:58](#) 25-05-2021

Huisarts handelt juist op de informatieverzoeken van Veilig Thuis en de RvdK, alsook door niet te voldoen aan de (gedeeltelijke) vernietigingsverzoeken van de medische dossiers van klagers.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle, ECLI:NL:TGZRZWO:2021:55](#) 21-05-2021

Inzage in medisch dossier door waarnemend huisarts. Het RTG oordeelt geen schending van de geheimhoudingsplicht, maar wel van de privacy van klaagster.

[Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage, ECLI:NL:TGZRSGR:2021:55](#) 11-05-2021

Klacht tegen verzekeringsarts door collega; onvoldoende belang.

Uitspraken zonder ECLI

[College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd](#) 07-05-2021

Een gesprek met ouders voorafgaand aan een Veilig Thuis-melding (stap 3 van de Meldcode Huiselijk geweld en kindermishandeling).

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Scheidsgerecht Gezondheidszorg](#) 18-05-2021

Verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst van een kinderarts-endocrinoloog wordt afgewezen.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden](#) 03-06-2021

Onthouden instemming voorgenomen besluit inzake voor cliënten geldende regeling.

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Huisarts handelt juist op de informatieverzoeken van Veilig Thuis en de RvdK, alsook door niet te voldoen aan de (gedeeltelijke) vernietigingsverzoeken van de medische dossiers van klagers.

Een huisarts handelt juist op de informatieverzoeken van Veilig Thuis en de RvdK. Daarbij heeft de huisarts steeds uitsluitend een zakelijke weergave gegeven van wat haar over de betreffende onderwerpen bekend was. Op goede gronden heeft de huisarts voorts terecht niet voldaan aan de (gedeeltelijke) vernietigingsverzoeken van de medische dossiers van klagers. Dientengevolge heeft zij de medische dossiers (nog) niet kunnen overdragen aan de opvolgend huisarts. De klacht wordt in al haar onderdelen ongegrond verklaard.

Feiten

Klaagster is de moeder van klager. Klager is geboren op 24 januari 2003 en derhalve sinds 24 januari 2021 meerderjarig. Klager heeft een ontwikkelingsachterstand en autisme. Klaagster en de vader van klager zijn gescheiden en hadden gezamenlijk gezag over hem.

Verweerster is huisarts. Klagers zijn jaren als patiënten ingeschreven geweest bij verweerster in de praktijk.

In klaagsters en klagers medisch dossier is vermeld dat verweerster hen zag op 6 januari 2020 en dat klaagster vertelde dat de organisatie waar klager destijds dagbesteding had, een melding over klager had gedaan bij Veilig Thuis. In klaagsters medisch dossier staat vermeld dat klaagster verweerster in verband daarmee heeft verzocht contact op te nemen met de organisatie. Daarnaast staat bij dit consult vermeld:

'moeder ook ontevrede over ons: zij kan nooit een afspraak v B krijgen, altijd gedoe, terwijl de situatie toch duidelijk is.

(....)

P. uitgebreid gesprek, ik zal bellen

Uitgelegd dat er wel een aantekening in dossier staat v B en v pte zelf, B mag altijd eerder gezien worden. Moeder kan, bij onduidelijkheid, ook altijd om een telefonisch consult vragen, dan lossen wij het op'

Hierna is klaagster op zoek gegaan naar nieuwe opvang voor klager.

In klaagsters medisch dossier staat bij 2 maart 2020 vermeld dat verweerster op verzoek van Veilig Thuis informatie heeft verstrekt over de situatie. Klaagster heeft een rapportage van Veilig Thuis overgelegd waaruit volgt dat Veilig Thuis op 10 maart 2020 contact heeft gehad met verweerster.

Op 8 mei 2020 staat het volgende bericht van klaagster in haar medisch dossier genoteerd:

'(...) Hierbij verzoek ik je dringend om via (...) contact met veilig thuis op te nemen om alle aanwijzingen uit mijn/[klager zijn] dossier uit de afgelopen jaren naar agressie vader en ons verblijf in en blijf van mijn lijf huis wegens vader aan hun door te geven. Dit omdat je dit eerder verzuimd hebt te melden en van het allergrootst belang is. (...)'

Bij 12 mei 2020 staat de aantekening in het medisch dossier van klaagster dat zij heeft gemeld dat Veilig Thuis vader weer in de picture van klager wil krijgen en dat klaagster het gewelddadige verleden van vader in het dossier wil laten zetten. Verder staat er dat verweerster aan klaagster heeft verteld dat zij deze informatie niet in het dossier heeft en dat verweerster Veilig Thuis zal bellen.

In het medisch dossier staat bij 14 mei 2020 genoteerd dat verweerster contact heeft gehad met Veilig Thuis en dat Veilig Thuis wil kijken wat binnen een vrijwillig kader de beste opvang van klager is in verband met een overbelaste thuissituatie. Verweerster heeft daarbij aangetekend dat zij informatie heeft gegeven. In de door klaagster overgelegde rapportage van Veilig Thuis waaruit ook volgt dat Veilig Thuis op 14 mei 2020 contact heeft gehad met verweerster, staat over dat contact vermeld:

'Huisarts laat weten dat zij in hun dossier geen gegevens hebben staan over de BLIJF route die moeder heeft doorlopen in het verleden. Huisarts is wel bekend met deze informatie die zij via moeder heeft verkregen. Huisarts laat daarnaast weten at de AVGarts het dossier B sluit omdat moeder de afspraken aldaar niet nakomt. Moeder heeft onlangs gevraagd om een verhoging van risperidal voor B, echter is het dan ook van belang dat B wordt onderzocht door een arts en een gedragsdeskundige.'

In het medisch dossier van klagster staat bij 19 mei 2020 genoteerd dat Veilig Thuis heeft gebeld met de mededeling dat zij het dossier gaan overdragen aan het Ouder Kind Team (hierna: OKT) en dat het OKT gaat proberen op vrijwillige basis samen te werken.

Ook op 3 augustus 2020 bericht klagster verweerster – kort gezegd – dat zij niet tevreden is over de Arts Verstandelijk Gehandicapten (hierna: AVG) die klager begeleidt. Klagster schijft daarin ook:

'(...) Zowel Veilig thuis alsmede WS melden medische verwaarlozing melding van jou vanwege jouw AVG verhaal. "Moeder weigert B medische zorg te verlene, volgens (naam verweerster) heeft moeder onterecht afspraken bij de AVG niet nagekomen. Dit om onduidelijke redenen huisarts (naam verweerster)." etc.... "Eerder heb ik dit al meerdere malen naar jou toe gecommuniceerd en wens correctie hierin.'

Verweerster heeft daarop in het dossier genoteerd dat als antwoord aan klagster is gezonden:

'(...) Het is mij onduidelijk wat er in het dossier staat van Veilig Thuis over de situatie. Mogelijk zou ik een keer contact met hen kunnen opnemen over deze zaak. Heb jij een contactpersoon aldaar die ik kan bellen? (...)'

En verder:

'(...) Ik vind het prima om te kijken naar een andere AVG arts, deze zijn echter moeilijk te vinden. Ik kan kijken wat ik kan doen. (...)'

Op 11 augustus 2020 staat in het dossier genoteerd over het bezoek van klagers aan verweerster:

'(...) Pte is boos/teleurgesteld omdat ze vindt dat ik zaken tegen Veilig Thuis heb verteld die niet waar zijn, oa ove alcoholgebruik in het verleden. Ook heb ik niets gezegd over het Blijf van mijn Lijf huis waar ze is geweest.

(...)

Uitgebreid gesprek met patiënte: ik heb alleen medegedeeld wat er in het dossier staat. Daarin staat niets over een Blijf van mijn Lijf huis. Gesproken over vertrouwen: Als pte dat niet meer heeft is het misschien goed een andere huisarts te zoeken. Daar heeft ze over nagedacht, maar vw alles wat nu speelt met Veilig Thuis en de I, wil ze dat nu niet. (...)'

Op 14 augustus 2020 heeft klagster verweerster gemaïld dat vader heeft geweigerd zijn handtekening te zetten voor de start van klager op een orthopedagogisch dagcentrum (hierna: ODC) en verweerster verzocht hierop haar opinie te geven. Verweerster heeft hierop

geantwoord dat het vervelend is dat de communicatie met de vader van klager 'zo moeizaam verloopt' en dat het haars inziens goed voor klager is om naar een dagopvang te gaan, maar dat zij moeilijk kan inschatten of dit ODC voor hem de juiste keuze is. Zij heeft klagster aangeraden om aan de AVG of een andere professional te vragen mee te denken.

Blijkens een brief van 19 augustus 2020 van de Raad voor de Kinderbescherming (hierna: RvdK) aan de vader van klager, deed de RvdK onderzoek naar de situatie van klager. De RvdK vroeg via die brief (en een meegezonden toestemmingsverklaring) om toestemming van de vader om informatie op te vragen bij de mensen die beroepsmatig bij klager betrokken zijn. Verweerster staat hier ook bij vermeld. De vader van klager heeft dit formulier ondertekend geretourneerd. Blijkens een door verweerster overgelegde e-mail van 13 augustus 2020 van klagster aan de onderzoeker van de RvdK heeft ook de moeder toestemming gegeven om bij (onder meer) verweerster informatie op te vragen. Verweerster heeft de RvdK vervolgens desgevraagd geïnformeerd.

Op 20 augustus 2020 heeft klagster blijkens het medisch dossier onder meer aan verweerster geschreven:

'(...) jouw opmerking ove dat de communicatie tussen beiden ouders stoef loopt, lijkt mij ongepast bij een vader die zowel B als mijzelf ernstige fysieke alsmede verbale mishandeling heeft laten doorstaan door de jaren heen. (...) Hierbij herhaal ik mijn eerdere vraag op jouw bevindingen hoe graag B uitkeek naar zijn ODC op papier te zetten. Dit zou ons helpen (...).'

Verweerster heeft hierop gereageerd dat zij heeft aangegeven dat opvang voor klager haars inziens erg gewenst is.

Op 22 september 2020 heeft klagster aan verweerster geschreven:

'RvK heeft als reactie op enkel jouw dossier een OTS van B aangevraagd alsmede verdere stappen. (...) (RvK) heeft mij dat zojuist mede gedeeld. Haat exacte woorden waren dat de OTS vanwege het dossier van de huisarts aangevraagd is. De huisarts was niet positief en baarde zich zorgen (vroegere problematiek).'

Klagster heeft die dag een concept van de rapportage van de RvdK ontvangen en geeft verweerster aan bij het lezen daarvan 'te struikelen over de onjuistheden'. Zij verzoekt verweerster hier nogmaals op te reageren zodat voor de einddatum (29 september 2020, 12.00 uur) een juiste beschrijving kan worden ingeleverd. Verweerster heeft hierop gereageerd dat de zaak bij de RvdK ligt en bij de rechter en dat zij zich daar niet in kan mengen, alsmede dat klagster in beroep kan gaan.

Op 23 september 2020 heeft klager aan verweerster geschreven dat de brief van verweerster als enige bijlage bij de conceptrapportage van de RvdK wordt genoemd, maar dat de RvdK weigert deze aan klager te laten zien. Klager schrijft verder dat ze het jammer vindt dat verweerster geen medewerking meer wil verlenen en verzoekt verweerster ‘geen enkele (subjectieve) informatie meer door te spelen aan derden’. Verder heeft klager aangegeven binnenkort het dossier van haar en haar zoon bij verweerster te willen inzien.

Klager heeft blijkens een melding in het medisch dossier omstreeks 9 oktober 2020 haarzelf en klager willen inschrijven bij een nieuwe huisarts.

In klagers medisch dossier staat bij 14 oktober 2020 vermeld dat klager verweerster telefonisch heeft verzocht het medisch dossier van haar en klager te vernietigen. Volgens het dossier heeft verweerster daarop aangegeven het dossier van klager niet te kunnen vernietigen vanwege goed hulpverlenerschap en het dossier van klager nog niet naar de nieuwe huisarts te kunnen zenden, omdat klagers vader hier nog geen toestemming voor heeft gegeven. Verweerster heeft aangegeven het dossier van klager wel te kunnen doorsturen, maar dit niet te kunnen vernietigen omdat hier ook informatie in staat die van aanmerkelijk belang is voor klager.

Met ingang van 21 oktober 2020 is klager onder toezicht gesteld en is een medewerkster van een instantie (‘de I’) benoemd tot zijn voogd.

Op 11 november 2020 staat in het medisch dossier vermeld dat verweerster het dossier van klager nog niet wil doorzenden aan de nieuwe huisarts omdat klager dat alleen wil als het is opgeschoond, maar dat dat een probleem is vanwege de relevantie ervan voor de zorg van klager. Er staat verder in dat eventueel de nieuwe huisarts hierover te woord moet worden gestaan. Wat betreft klager staat er dat ook klager is uitgeschreven en aangemeld bij een andere huisarts, maar dat dit niet kan worden erkend zonder de toestemming van vader.

Op 20 november 2020 heeft de vader van klager hier telefonisch toestemming voor gegeven. Daarna moest worden gewacht op de aanmelding door de nieuwe huisarts. Dit is op 9 december 2020 gebeurd, waarna klager is uitgeschreven uit verweersters praktijk.

Vanaf 24 januari 2021, de datum van zijn meerderjarigheid, is de ondertoezichtstelling van klager komen te vervallen en heeft hij een curator.

Klacht

Klager verwijt verweerster dat zij:

- 1) zonder klagers toestemming, en zelfs met haar uitdrukkelijk verbod het dossier van

klager en haarzelf meermaals heeft gedeeld met derden, te weten met Veilig Thuis, het OKT, 'de I' en de RvdK;

2) zich hierbij schuldig heeft gemaakt aan smaadschrift, list, laster en bedrog door onjuistheden te vermelden over het contact met de AVG, over het OCD en door zich over klaagster denigrerend uit te laten en onwaarheden over haar te vermelden en dit, daarop gewezen, niet heeft willen wijzigen;

3) medicatie niet goed heeft verstrekt aan klager;

4) niet kon zorgen voor aan afspraak voor klager op het moment dat daarom werd gevraagd, ondanks afspraken over speciale zorg (dat wil zeggen: langskomen voor het reguliere spreekuur in verband met autisme);

5) het dossier van klagers niet op verzoek heeft overgedragen aan de nieuwe huisarts;

6) niet heeft voldaan aan het verzoek het dossier van klagers (deels) te vernietigen.

Oordeel RTG

1 en 2) Klaagster verwijt verweerster dat zij, ondanks klaagsters uitdrukkelijke verbod, informatie heeft gedeeld met de door haar genoemde organisaties. Bovendien verwijt zij verweerster dat deze informatie inhoudelijk onjuist was en dat verweerster deze niet heeft willen corrigeren toen zij haar daarom vroeg.

Het komt het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg (hierna: het college), gelet op de inhoud van de tekst (het betreft de door Veilig Thuis gemaakte notities van de gesprekken met verweerster) alsmede het feit dat Veilig Thuis het dossier aan het OKT heeft overgedragen aannemelijk voor dat het Veilig Thuis is geweest die deze informatie heeft gedeeld met het OKT. Wat daar ook van zij, het college kan niet vaststellen dat het verweerster is geweest die deze informatie met deze organisaties heeft gedeeld. Reeds om die reden kan het klachtonderdeel niet slagen voor zover dat ziet op het delen van informatie aan het OKT en/of de WSG ('de I').

Voor het aan Veilig Thuis op 10 maart 2020 en 15 mei 2020 verstrekken van informatie had verweerster mondeling toestemming van klaagster. Klaagster heeft evenwel ontkend die toestemming te hebben gegeven. Het college concludeert op basis van het bericht van 8 mei 2020 (zoals neergelegd in klaagsters medisch dossier) dat klaagster verweerster niet alleen verzoekt bepaalde met name door haar genoemde informatie door te geven aan Veilig Thuis, maar ook dat klaagster blijkbaar bekend is met feit dat verweerster 'eerder' informatie met deze organisatie heeft gedeeld. Klaagster maakt er in dit bericht wel melding van dat

verweerster bepaalde informatie heeft verzuimd te melden, maar maakt op geen enkele manier bezwaar tegen het feit dat verweerster blijkbaar eerder contact heeft gehad met Veilig Thuis. Het college vindt hierin dan ook voldoende steun voor de stelling van verweerster dat zij mondeling toestemming had van klaagster om contact op te nemen met Veilig Thuis zodat het klachtonderdeel ook in zoverre niet kan slagen. Wel hecht het college er in dit verband belang aan om verweerster erop te wijzen dat het van belang is er voor zorg te dragen dat een toestemming zoals hier aan de orde, expliciet schriftelijk wordt vastgelegd.

De informatie die verweerster heeft verstrekt aan de RvdK, heeft zij verstrekt nádat zij de toestemmingsmail van klaagster van 13 augustus 2020 had ontvangen. In die mail geeft klaagster de RvdK toestemming verschillende informanten, waaronder de huisarts, te benaderen. Naar het oordeel van het college heeft verweerster terecht verondersteld dat klaagster daarmee impliciet toestemming aan haar verleende om de RvdK te informeren.

Klaagster stelt voorts dat verweerster zich – door het geven van de bovenbedoelde informatie aan de verschillende instanties – schuldig heeft gemaakt aan smaadschrift, list, laster, en bedrog door onjuistheden te vermelden. Daarbij doelt klaagster met name op hetgeen verweerster heeft aangegeven aan de betreffende instanties over het contact met de AVG en het ODC en door zich denigrerend over klaagster uit te laten.

Naar het oordeel van het college heeft verweerster, voor wat betreft het contact met de AVG, aan de verschillende instanties uitsluitend zakelijk weergegeven wat haar over dit onderwerp bekend is. Daarbij constateert het college dat er bij die weergave geen sprake is van een waardeoordeel van verweerster of van enige onjuiste of onvolledige informatie. Voor wat betreft de informatie over het contact met de ODC is het het college van geen enkele onjuistheid, smaad, list laster of bedrog gebleken, zodat dat gedeelte van het klachtonderdeel ook niet tot een gegrondverklaring kan leiden.

Ten slotte stelt het college vast dat verweerster zich naar het oordeel van het college op professionele en op gepaste neutrale wijze heeft uitgelaten over klaagster en dat er daarbij van enige denigrerende toon geen enkele sprake is. Ook dit onderdeel van de klacht zal derhalve ongegrond worden verklaard.

Uit het vorenstaande blijkt dat het college van oordeel is dat verweerster zich niet heeft schuldig gemaakt aan het verstrekken van onjuiste informatie, smaad, list, laster of bedrog. Dat betekent dat ook het klachtonderdeel dat ziet op verweersters weigering de onjuiste informatie te herstellen, ongegrond dient te worden verklaard.

Concluderend dienen beiden klachtonderdelen ongegrond te worden verklaard.

3 en 4)

Klaagster verwijt verweerster dat zij herhaaldelijk vergat recepten door te sturen of de maandelijkse vervolgrecepten door te zenden naar de apotheek, waardoor de medicatie voor klager niet of te laat klaarlag. Ook verwijt zij verweerster onvoldoende verantwoordelijkheid te hebben genomen inzake het nakomen van de afspraak die was gemaakt over het bezoek van klager aan verweersters praktijk.

Verweerster heeft aangevoerd dat er ten gevolge van communicatiestoringen of elektronische problemen incidenteel inderdaad weleens enige vertraging ontstond in de medicijnverstrekking, maar dat dat niet structureel was. Zij heeft er daarbij ook op gewezen elke keer goed te willen onderzoeken of de (wijziging in de) medicijnen voor klager wel passend waren en dat daarvoor soms enige tijd benodigd was. Voor wat betreft de bezoeken van klager aan de praktijk wijst zij erop dat in het dossier van klager een attentieregel staat waarin is vermeld dat hij altijd voor het gewone spreekuur gezien kan worden en dat ook de assistentes daarvan op de hoogte waren.

Het college overweegt dat klaagster een zeer zorgzame moeder is bij wie het belang van klager voorop staat. Wat het college daarnaast vaststelt, is dat ook verweerster datgene wat in haar mogelijkheden lag heeft gedaan om een goede zorg voor klagers te bewerkstelligen. Dat het daarbij soms gebeurt dat er enige vertraging bij een medicijnaanvraag ontstaat, acht het college alleszins begrijpelijk en dat verweerster daarbij specifiek iets te verwijten valt, is niet gebleken. In het feit dat klaagster desgevraagd ter terechtzitting heeft aangegeven dat klager éénmaal één dag zonder medicijnen heeft gezeten, maar dat dat niet tot problemen heeft geleid, vindt het college steun voor verweersters stelling dat er van een structureel probleem geen sprake was. Ook voor klaagsters stelling dat verweerster onvoldoende verantwoordelijkheid zou hebben genomen om te bewerkstelligen dat de bezoeksafspraken konden worden nageleefd vindt het college geen steun in het medisch dossier. Wel blijkt daaruit dat klaagster haar ongenoegen over dit punt heeft geuit bij verweersters praktijk, maar dat verweerster daarbij verwijtbaar heeft gehandeld is geenszins komen vast te staan.

Het college is dan ook van oordeel dat beide klachtonderdelen ongegrond dienen te worden verklaard.

5 en 6) Klaagster verwijt verweerster dat zij het dossier van klager en van haarzelf niet op haar verzoek heeft overgedragen aan de nieuwe huisarts. Ook verwijt zij verweerster dat zij niet heeft voldaan aan het verzoek het dossier van haar en van klager (deels) te vernietigen.

Het college oordeelt dat verweerster ten aanzien van beide klachtonderdelen juist heeft gehandeld. Zo acht het college het terecht dat verweerster – in het belang van klager – geen

gevolg heeft gegeven aan het verzoek het medisch dossier van klager of klaagster (gedeeltelijk) te vernietigen en dat verweerster er voorts terecht op heeft gewezen dat het zonder de toestemming van vader niet mogelijk was om het dossier van klager door te zenden. Gelet op de door klaagster gestelde voorwaarde ((gedeeltelijk) vernietigingsverzoek), waaraan verweerster – naar het oordeel van het college – terecht niet heeft voldaan, heeft zij ook het dossier van klaagster niet kunnen doorzenden, zodat beide klachtonderdelen ongegrond dienen te worden verklaard.

De conclusie van het voorgaande is dat de klacht in al haar onderdelen ongegrond is.

mr. K.S. Waldron

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Amsterdam

Datum uitspraak: 25-05-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZRAMS:2021:58

Zaaknummer: 2020-229

Advocaten: R.J. Peet

Wetsartikelen: 47 lid 1 sub a Wet BIG en 7:453 BW

RECHTSPRAAK

Beëindiging noodopvang remigrantengezinnen die zelfredzaam zijn is in strijd met artikel 20 VWEU.

Beëindiging noodopvang remigrantengezinnen die zelfredzaam zijn is in strijd met artikel 20 VWEU.

Feiten

Eiseres is van Marokkaanse nationaliteit en is in december 2018 met haar zoon naar Nederland gekomen. Haar zoon heeft de Nederlandse nationaliteit en is nu 6 jaar oud. Eiseres heeft rechtmatig verblijf in Nederland. Na acht maanden in Nederland te zijn verbleven, zijn eiseres en haar zoon dakloos geraakt.

Eiseres heeft bij het college van B&W van de gemeente Amsterdam een verzoek gedaan om maatschappelijke opvang en noodopvang op grond van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo 2015). In afwachting van haar aanvraag kregen eiseres en haar zoon voor tien dagen noodopvang. Daarna heeft de gemeente de noodopvang beëindigd, omdat eiseres niet tot de doelgroep behoort. Eiseres is onvoorbereid uit Marokko naar Nederland gekomen en kan terugkeren naar Marokko met hulp van de gemeente. De gemeente wees ook de aanvraag om maatschappelijke opvang af, omdat eiseres niet tot de doelgroep behoort waarvoor deze opvang is bedoeld (mensen die niet zelfredzaam zijn en problemen hebben op meerdere leefgebieden). De gemeente liet haar adviesorgaan op dit gebied – de Centrale Toegang van de GGD – de situatie van eiseres en haar zoon onderzoeken. Uit dit onderzoek kwam naar voren dat eiseres zelfredzaam is: zij heeft voornamelijk een huisvestingsprobleem.

Eiseres is in beroep gegaan tegen de beslissingen op bezwaar waarin de weigering van de noodopvang en maatschappelijke opvang is gehandhaafd.

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat eiseres geen recht heeft op maatschappelijke opvang omdat zij zelfredzaam is. Het beroep is ongegrond.

De rechtbank oordeelt dat eiseres wél recht heeft op noodopvang. De rechtbank oordeelt dat

de vaste gedragspraktijk van de gemeente om noodopvang niet open te stellen voor remigrantengezinnen die zelfredzaam zijn, in strijd is met artikel 20 van het VWEU. De gemeente kan volgens de rechtbank de noodopvang van remigrantengezinnen met gezinsleden die de nationaliteit hebben van een EU lidstaat niet beëindigen om de reden dat zij zouden kunnen terugkeren naar hun land van herkomst buiten de EU. Uit arresten van het Hof van Justitie van de EU volgt dat kinderen die de nationaliteit hebben van een EU-land, feitelijk niet gedwongen kunnen worden de EU te verlaten. EU-burgers hebben in dit kader ook recht op een minimum aan sociale voorzieningen. Dus niet alleen op bijstand en kinderbijslag (eiseres ontvangt ook een daklozenuitkering en kinderbijslag), maar ook op de algemene voorziening noodopvang. De rechtbank oordeelt dat het beroep van eiseres gegrond is. De rechtbank oordeelt dat de gemeente eiseres moet toelaten tot de noodopvang.

mr. A.H.T. van Gijssel

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 08-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2021:2978

Zaaknummer: AMS 19/6638

Rechters: M.M.L.A.T. Doll, M.F. Ferdinandusse en L.Z. Achouak el Idrissi

Advocaten: E.C. Weijzenfeld, E. Mensing van Charante en J.C. Smit

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Veilig Thuis mag toetsen of het aanmerkelijke belang van het kind vergt dat gegevens worden bewaard.

Voor het bepaalde in artikel 5.3.5. lid 3 Wmo 2015 kan de wettelijke vertegenwoordiger van een kind niet worden vereenzelvd met het kind.

Feiten

Deze zaak draait om een verzoek aan Veilig Thuis tot het verwijderen van gegevens over een minderjarige op grond van artikel 17 AVG door de wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige. Verwijdering wordt verzocht van een e-mail van Veilig Thuis aan eiseres dat het dossier aangaande haar kind wordt overgedragen aan een leerplichtambtenaar en het dossier bij Veilig Thuis wordt gesloten.

Eiseres heeft aan haar verzoek tot het verwijderen van gegevens – samengevat – ten grondslag gelegd dat haar op grond van het bepaalde in artikel 17 AVG het recht toekomt Veilig Thuis op te dragen over te gaan tot verwijdering/gegevenswissing van de (persoons)gegevens in het dossier. Veilig Thuis heeft het dossier gesloten en het toezicht is overgedragen aan de leerplichtambtenaar, zodat het verwerken van persoonsgegevens bij Veilig Thuis niet langer toereikend, ter zake dienend en beperkt is tot wat noodzakelijk is voor de doeleinden waarvoor zij worden verwerkt. Het dossier dient daardoor volgens eiseres vernietigd te worden.

Veilig Thuis heeft dit verzoek geweigerd. Volgens Veilig Thuis kan eiseres aan artikel 17 AVG geen recht ontleen om de verwijdering/gegevenswissing van de (persoons)gegevens te bewerkstelligen. Veilig Thuis heeft een wettelijke bewaartermijn in acht te nemen van twintig jaar (art. 5.3.4. lid 1 Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo), versie sinds 1 januari 2020). Het belang van een ander (namelijk het kind) vergt in dit geval dat het verzoek om vernietiging van gegevens niet gehonoreerd hoeft te worden.

De vraag die voorligt bij de rechter is of Veilig Thuis mag toetsen of het aanmerkelijke belang van het kind vergt dat gegevens worden bewaard.

Oordeel

Volgens de rechtbank moeten artikel 5.3.5 lid 2 tot en met 4 Wmo 2015 zo worden begrepen (i) dat de wetgever het (begrijpelijkerwijze) aan de wettelijk vertegenwoordiger van kinderen jonger dan 12 jaar heeft overgelaten de afweging te maken om al dan niet een verzoek in te dienen tot 'wissing' van gegevens, en (ii) dat indien de wettelijke vertegenwoordiger dit recht uitoefent voor het minderjarige kind, dit niet eraan in de weg staat dat Veilig Thuis zich erop kan beroepen dat het aanmerkelijke belang van het kind zich ertegen kan verzetten dat het verzoek wordt gehonoreerd. Immers, niet mag worden verondersteld dat de belangen van de wettelijk vertegenwoordiger en het kind steeds zullen samenvallen bij een verzoek tot het wissen van gegevens. Daarvan is bijvoorbeeld geen sprake indien Veilig Thuis een melding heeft ontvangen vanwege verwaarlozing door de wettelijk vertegenwoordiger zelf. Indien na het sluiten van deze melding de wettelijk vertegenwoordiger zelf zou kunnen verzoeken om alle gegevens over die melding te vernietigen, zonder dat Veilig Thuis zich zou kunnen beroepen op het aanmerkelijke belang van het kind bij het bewaren van deze gegevens, zou dat tot een resultaat leiden dat niet strookt met de strekking van de bewaarplicht in de Wmo voor Veilig Thuis, die juist ook erop gericht is de belangen (en veiligheid) van de minderjarige te waarborgen.

Het voorgaande brengt overigens niet mee dat Veilig Thuis feitelijk steeds het recht toekomt om het wissen van gegevens, na een melding gedaan door een wettelijk vertegenwoordiger, te weigeren. Veilig Thuis kan zich slechts beroepen op een wettelijke plicht de desbetreffende gegevens te bewaren indien sprake is van 'een aanmerkelijk belang' (van het kind of een ander).

De rechtbank concludeert dat, anders dan eiseres aanvoert, zij voor het bepaalde in artikel 5.3.5. lid 3 Wmo 2015 niet kan worden vereenzelvigd met haar dochter met als gevolg dat Veilig Thuis mag toetsen of het aanmerkelijke belang van haar kind vergt dat Veilig Thuis de gegevens bewaart.

mr. A.H.T. van Gijssel

Instantie: Rechtbank Zeeland-West-Brabant

Datum uitspraak: 21-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBZWB:2021:1970

Zaaknummer: C/02/381362 / HA RK 21-16

Rechters: A.J.P. Schild

Advocaten: E. Aerts en I. Roos

Wetsartikelen: 5.3.5 Wmo 2015 en 17 AVG

RECHTSPRAAK

Resultaatsgericht indiceren evenmin toegestaan als alleen de frequentie van de ondersteuning is geconcretiseerd.

Ook bij ondersteuning die flexibel moet kunnen worden ingezet (zoals begeleiding) dient het college een tijdsindicatie (naar uren/minuten) vast te stellen. Alleen het vaststellen van de frequentie is onvoldoende.

Feiten

Het college van B&W van de gemeente heeft betrokkene een maatwerkvoorziening in de vorm van individuele begeleiding toegekend. Het college heeft de individuele begeleiding niet toegekend in uren, maar in een te behalen resultaat, zoals opgenomen in het onderzoeksverslag en het door de gemeente goedgekeurde ondersteuningsplan.

Uit hoofdstuk 5 van de door het college gehanteerde Beleidsregels maatschappelijke ondersteuning 2018 (Beleidsregels) volgt dat de specifiek met betrekking tot een cliënt beoogde resultaten worden gekoppeld aan een profiel. Een profiel is opgebouwd uit drie categorieën, waarbij iedere categorie bestaat uit drie oplopende intensiteitsniveaus. Het geselecteerde profiel is opgenomen in het eerste deel van het ondersteuningsplan, waarin het college richting geeft aan wat moet gebeuren om de hulpvraag te beantwoorden. Het tweede deel wordt door de aanbieder samen met de cliënt opgesteld en bevat de concrete uitwerking van de indicatie in activiteiten met de frequentie die de aanbieder zal gaan uitvoeren. Daarbij dient te worden gebleven binnen het financieel kader, dat aan het profiel is gekoppeld.

Volgens het college is de (vaste) rechtspraak van de Raad (CRvB 18 mei 2016, ECLI:NL:CRVB:2016:1402, en CRvB 20 maart 2019, ECLI:NL:CRVB:2019:982) ten aanzien van het resultaatsgericht indiceren niet van toepassing. Deze rechtspraak ziet op de verstrekking van hulp bij hulp bij het huishouden. Deze rechtspraak is niet van toepassing op een maatwerkvoorziening voor begeleiding vanwege de aard en het karakter van een dergelijke maatwerkvoorziening. Het college stelt zich onder verwijzing naar een uitspraak van de rechtbank Gelderland van 27 september 2017, ECLI:NL:RBGEL:2017:4953, op het standpunt dat flexibiliteit bij de uitvoering van begeleiding onontbeerlijk is.

Oordeel

De Centrale Raad van Beroep oordeelt dat onder de Wmo 2015 volgt dat een wijze van verstrekken die ertoe leidt dat een cliënt en een aanbieder niet weten hoeveel, naar tijdseenheden bepaalde, maatschappelijke ondersteuning het college heeft verstrekt, in strijd komt met het rechtszekerheidsbeginsel (zie onder meer de uitspraken van de Raad van 18 mei 2016 ECLI:NL:CRVB:2016:1491 en 8 oktober 2018, ECLI:NL:CRVB:2018:3241). Hoewel deze rechtspraak ziet op huishoudelijke ondersteuning, valt niet in te zien dat dit voor begeleiding anders zou zijn. Weliswaar heeft het college voor de concretisering verwezen naar het tweede deel van het ondersteuningsplan, waarin is vermeld met welke frequentie de begeleiding zal plaatsvinden, maar hiermee is voor een cliënt niet duidelijk op hoeveel uren/minuten begeleiding per week hij recht heeft. Bovendien komt de in hoofdstuk vijf van de Beleidsregels neergelegde werkwijze erop neer dat de omvang van de verstrekte begeleiding nader bepaald wordt door de aanbieder. Wat het door het college benadrukte belang van een flexibele inzet van begeleiding betreft, valt niet in te zien dat een verstrekking naar uren/minuten daaraan in de weg staat. Het college dient een nieuwe beslissing op bezwaar te nemen, met inachtneming van de bepaalde aanspraken voor begeleiding van de Indicatiewijzer 2014, versie 7.1, van juli 2014.

mr. A.H.T. van Gijssel

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 26-05-2021

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2021:1381

Zaaknummer: 19/2717 WMO15

Rechters: H.J. de Mooij, D.S. de Vries en R.M. van Male

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Een gesprek met ouders voorafgaand aan een Veilig Thuis-melding (stap 3 van de Meldcode Huiselijk geweld en kindermishandeling).

Een gebiedsteam medewerker van de gemeente heeft op onjuiste gronden een Veilig Thuis-melding gedaan en had niet kunnen volstaan met het aankondigen van het voornemen van de melding per e-mail, maar dit met de ouders moeten bespreken.

Feiten

De jeugdprofessional was in 2019 betrokken als gebiedsteam medewerker van een lokaal team van de woongemeente van de ouders van een zoon, geboren in 2008. Vanwege gebrek aan passend onderwijs liep de zoon vast in het onderwijs. Door de hoogbegaafdheidspoli van een GGZ-instelling was een posttraumatische-stressstoornis (PTSS) gediagnosticeerd, grotendeels gerelateerd aan de schoolomgeving. De EMDR-behandeling vond de zoon onvoldoende bij zijn hulpvraag aansluiten, waarna de hulpverlening in overleg werd overgedragen aan een zorgaanbieder hoogbegaafdheid, een zorgboerderij. Op 9 oktober 2019 bracht de zorgboerderij op verzoek van het lokaal team een verslag met omschrijving van de doelen uit ten behoeve van de indicatiestelling vanuit de gemeente. Omdat deze visie over de aanpak vanuit het lokaal team niet werd onderschreven, ontstond een visieverschil over de in te zetten hulpverlening met de ouders. De ouders gingen akkoord met een second opinion onder de voorwaarde dat deze derde partij expertise had op het gebied van uitzonderlijk hoogbegaafdheid. Op 9 december 2019 liet de jeugdprofessional in een e-mailbericht weten dat de beschikking/indicatiestelling was afgewezen en onder meer: *'De door jullie verzochte zorgaanbieder heeft een specifieke benaderingswijze/visie waarbij wij vraagtekens hebben. Om goed te onderzoeken wat de juiste zorg is hebben wij jullie tot twee keer toe een aanbod gedaan voor een second opinion. Hierbij zijn we het niet eens geworden over de manier waarop dit plaats moet vinden. Gezien deze patstelling en de nog steeds aanwezige hulpvraag van [de zoon] (waar we het wel over eens zijn) is [lokaal team] genoodzaakt om de verplichte meldcode in te zetten. Er zal dan ook deze week een melding worden verzonden naar*

Veilig Thuis. De melding zullen jullie deze week per post ontvangen.'

Op 11 december 2019 deed de jeugdprofessional een melding bij Veilig Thuis. Na een gesprek met ouders berichtte de teammanager per mail van 9 januari 2020 dat het onwenselijk was geweest dat de ouders niet vooraf waren geïnformeerd over de melding en werd excuses gemaakt over de communicatie rondom de melding. Op 10 januari 2020 gaf Veilig Thuis in een terugkoppeling aan de jeugdprofessional aan dat er sprake was van een zorgelijke situatie, maar niet van een acute en/of structurele onveiligheid. Volgens Veilig Thuis was de Raad voor de Kinderbescherming de aangewezen instantie, omdat er sprake was van een ontwikkelingsbedreiging.

De ouders verwijten de jeugdprofessional onder andere dat zij de Veilig Thuis-melding heeft gedaan: de melding bevatte aantoonbaar onjuiste informatie, de meldcode was niet in acht genomen, omdat de melding niet vooraf met de ouders was besproken. Tevens had de jeugdprofessional misbruik gemaakt van haar machtspositie door het doen van de melding. De jeugdprofessional heeft de verwijten gemotiveerd betwist.

Oordeel

Het College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd (hierna: het College) overweegt dat verslaglegging (al dan niet in een Veilig Thuis-melding) dient plaats te vinden conform de beroepsstandaard, gelet op de toelichting van artikel M (verslaglegging/dossiervorming) van de Beroepscode Jeugd- en Gezinsprofessionals (hierna: de Beroepscode), waarbij jeugdprofessionals tot op een zekere hoogte een eigen professionele bevoegdheid hebben in het kiezen van de formuleringen. Voor de wijze van verslaglegging verwijst het College naar de aanbevelingen gedaan in het rapport uit 2013 van de Kinderombudsman, genaamd: 'Is de zorg gegrond?'. Volgens het College kan bij gebrek aan feitelijke onderbouwing niet worden vastgesteld dat de melding op inhoud (gedeeltelijk) onjuist zou zijn. Bovendien blijkt een deel van de geschetste voorbeelden gestoeld te zijn op het ontstane visieverschil, waarvan een logische gevolgtrekking is dat de ouders het niet eens zijn met deze weergave en de informatie. Dat maakt echter nog niet dat de jeugdprofessional een tuchtrechtelijk verwijt gemaakt kan worden omdat zij het standpunt van het lokaal team in de melding verwoord heeft. Het College is van oordeel dat dit verwijt ongegrond is.

Het College stelt vast dat de jeugdprofessional stap drie van de verplichte –vijf stappen – van de meldcode heeft nagelaten, te weten het voeren van een gesprek met de betrokkene(n). Het informeren van de betrokkene(n) per e-mailbericht kan niet gelijkgesteld worden aan deze verplichting. Van een gesprek kan enkel worden afgezien als er direct gevaar voor de betrokken minderjarige(n) is en/of als dat gesprek niet in het belang van de minderjarige is,

aldus omschreven in de Beroepscode //.....onder artikel K (vermoeden kindermishandeling). In de richtlijn 'Richtlijn Kindermishandeling voor jeugdhulp en jeugdbescherming' (herziene versie 2020), onder '6.3 Stap 3 Praat met ouder(s) en jeugdigen', p. 71-72, is nader uitgewerkt dat het daarbij gaat om uitzonderlijke situaties waarmee de veiligheid van betrokkenen ernstig in het geding is (bijvoorbeeld seksueel geweld, huwelijksdwang, eerge relateerd geweld, loverboy problematiek). Daarvan is in casu niet gebleken en de jeugdprofessional heeft ook erkend dat zij de ouders ten onrechte geen gesprek heeft aangeboden om haar voornemen tot het doen van een melding te bespreken. Het College acht dit een schending van artikel K (vermoeden kindermishandeling) van de Beroepscode en in strijd met de meldcode en genoemde richtlijn.

Het College overweegt dat Veilig Thuis er is voor advisering over, ondersteuning bij en het melden van (vermoedens van) huiselijk geweld en/of kindermishandeling. De definitie van huiselijk geweld in artikel 1.1.1 van de Wet maatschappelijke ondersteuning 2015 (Wmo) is: *'Lichamelijk, geestelijk of seksueel geweld of bedreiging daarmee door iemand uit de huiselijke kring; huiselijke kring: een familielid, een huisgenoot of een mantelzorger.'* Kindermishandeling wordt onder artikel 1.1. van de Jeugdwet omschreven als: *'elke vorm van voor een minderjarige bedreigende of gewelddadige interactie van fysieke, psychische of seksuele aard, die de ouders of andere personen ten opzichte van wie de minderjarige in een relatie van afhankelijkheid of van onvrijheid staat, actief of passief opdringen, waardoor ernstige schade wordt berokkend of dreigt te worden berokkend aan de minderjarige in de vorm van fysiek of psychisch letsel'*. Er waren zorgen over de ontwikkeling van de zoon, mede vanwege de gestelde diagnoses en het gebrek aan passend onderwijs, en een visieverschil over de vraag welke hulp passend was en voldoende aansloot bij de hulpvraag. Er waren geen vermoedens van huiselijk geweld of kindermishandeling (mishandeling, verwaarlozing en/of seksueel misbruik) waardoor het College het onnavolgbaar acht dat een melding bij Veilig Thuis gedaan is. Het had volgens het College op de weg van de jeugdprofessional gelegen om andere stappen te zetten, bijvoorbeeld het organiseren van een beschermingstafel en/of met de ouders in gesprek te gaan in aanwezigheid van hun onafhankelijke cliëntondersteuner/vertrouwenspersoon. Het behoort tot de deskundigheid van een jeugdprofessional om te weten in welke gevallen Veilig Thuis benaderd dient te worden, temeer gelet op de impact en gevolgen die een melding op betrokkene(n) kan hebben. Het College concludeert dat de melding onterecht is gedaan en dat deze bevoegdheid niet passend was om in te zetten. Dit maakt dat de jeugdprofessional haar gezag ten opzichte van de betrokkene(n) niet ten positieve heeft aangewend. Het College is van oordeel dat artikel H (macht en afhankelijkheid in de professionele relatie) en K (vermoeden kindermishandeling) van de Beroepscode geschonden zijn, en dat stap drie van de meldcode niet gevolgd is, hetgeen niet in lijn is met de richtlijn 'Richtlijn Kindermishandeling voor jeugdhulp en

jeugdbescherming’.

Het College verklaart de klacht gedeeltelijk gegrond, namelijk voor wat betreft het niet volgen van de meldcode, omdat de melding niet met de ouders is besproken en onterecht gedaan is. Bij de beoordeling van de op te leggen maatregel overweegt het College dat de jeugdprofessional op dit punt geen reflectief vermogen heeft getoond en heeft toegelicht dat zij nog steeds achter de Veilig Thuis-melding staat. Aanvullend wordt in dit kader nog verwezen naar de reactie van Veilig Thuis op de melding, waarin ook beschreven is dat zij in deze situatie niet de aangewezen instantie was. Onder deze omstandigheden acht het College het passend en geboden om de maatregel van berisping op te leggen. Openbaarmaking van de maatregel van berisping gedurende vijf jaar in het openbare deel van het Kwaliteitsregister Jeugd, met daarbij vermelding van de persoonsgegevens van de jeugdprofessional, acht het College te verstrekken omdat de onderhavige klacht de eerste tuchtklacht is die tegen de jeugdprofessional is ingediend en behandeld door het College. Daarnaast gaat het College ervan uit dat de jeugdprofessional haar werkwijze rondom het toepassen van de meldcode in toekomstige gevallen aanpast, zodat deze in lijn is met de professionele standaard en het wettelijk kader.

mr. C.G. Versteeg

Instantie: College van Toezicht van de Stichting Kwaliteitsregister Jeugd

Datum uitspraak: 07-05-2021

Zaaknummer: 20.054Ta

RECHTSPRAAK

Verzoek tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst van een kinderarts-endocrinoloog wordt afgewezen.

Het ziekenhuis heeft in het interne onderzoek omtrent een klacht over de arts onvoldoende hoor en wederhoor toegepast. De fouten die de arts heeft gemaakt, zijn niet zodanig dat de arbeidsovereenkomst niet kan voortduren.

Feiten

Verweerder is sinds 2002 in dienst bij de Stichting in de functie van kinderarts-endocrinoloog. Verweerder heeft zich eind 2019 ziek gemeld wegens een burn-out. De stichting heeft in januari 2020 de eerste klacht van een patiënt over verweerder ontvangen. Op 24 januari 2020 werd verweerder door de stichting uitgenodigd voor een gesprek in het ziekenhuis. De stichting heeft naar aanleiding van de klacht op 30 januari 2020 een melding gemaakt bij de Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd (hierna: IGJ) en een intern onderzoek opgestart. Uit het rapport van de (interne) onderzoekscommissie komt naar voren dat sprake is geweest van herhaaldelijk grensoverschrijdend gedrag van verweerder. De stichting heeft in april 2021 bovendien een (definitief) rapport van de IGJ ontvangen. Daaruit blijkt dat verweerder een consciëntieus kinderarts is die een taakopvatting heeft die niet steeds parallel loopt met de wijze waarop vakgenoten daar tegen aankijken. Geen sprake is echter van een situatie die voor de veiligheid van cliënten of de zorg een ernstige bedreiging vormt. De stichting verzoekt het Scheidsgerecht om de arbeidsovereenkomst tussen partijen te ontbinden, omdat in redelijkheid niet van de stichting kan worden gevergd de arbeidsovereenkomst te laten voortduren.

Opmerking verdient dat de feitenopsomming in de uitspraak grotendeels is weggelaten ter bescherming van de privacy van betrokken derden.

Oordeel

De door de stichting gevolgde procedure

De stichting baseert haar vordering tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst op de inhoud van het rapport II van de onderzoekscommissie. Het Scheidsgerecht is met verweerder van oordeel dat de stichting en de onderzoekscommissie steken hebben laten vallen, waardoor van eerbiediging van het beginsel van hoor en wederhoor tegenover verweerder onvoldoende sprake is geweest. De gang van zaken geeft het Scheidsgerecht de indruk dat de stichting al vanaf het gesprek op 24 januari 2020 aankoerste op het verbreken van de arbeidsrelatie en niet meer, of onvoldoende, open stond voor de argumenten die verweerder naar voren wilde brengen. De redelijke wens van verweerder om met (de onderzoekscommissie en) de externe deskundigen het gesprek aan te gaan voordat enig oordeel werd geveld is niet ingewilligd. Hierdoor zijn oordelen geformuleerd zonder dat verweerder tevoren de gelegenheid heeft gekregen (ook) mondeling zijn visie te kunnen geven. Verweerder is de kans ontnomen zijn visie te geven in een stadium waarin door zowel de onderzoekscommissie als door de externe deskundigen met een zekere mate van onbevangenheid daaraan kon worden tegemoetgekomen. Het Scheidsgerecht kan bij de beoordeling van de vorderingen van de stichting dan ook niet uitgaan van de inhoud van rapport II. Aan het inspectierapport dat inmiddels beschikbaar is gekomen, dat overigens mede op rapport II is gebaseerd, hecht het Scheidsgerecht in de oordeelsvorming over de gevorderde ontbinding daarom meer waarde. Temeer nu geen van de partijen de onafhankelijkheid van de IGJ en de zorgvuldigheid van de procedure van de IGJ in twijfel trekt.

Ontbinding van de arbeidsovereenkomst

Het Scheidsgerecht komt tot het oordeel dat de e-grond, waarvoor verwijtbaar handelen van verweerder als vereiste geldt, zich niet voordoet. De fouten die verweerder heeft gemaakt, zijn, mede in het licht van de lange duur van het dienstverband en het functioneren van verweerder tot nu toe, niet zodanig dat van de werkgever in redelijkheid niet kan worden gevergd de arbeidsovereenkomst te laten voortduren. Door duidelijke afspraken te maken met verweerder behoort de stichting verweerder de gelegenheid te geven zich te verbeteren waar dat noodzakelijk of gewenst is.

De h-grond biedt de stichting evenmin soelaas. Veel van wat de stichting in dit kader nog aanvoert (geen enkel blijk van begrip voor kritiek, verklaringen achteraf voor dubieus handelen, in dossiers ontbrekende diagnoses, gebrekkige dossiervoering) houdt, ook op basis van de bevindingen in het inspectierapport, geen stand. Bovendien heeft verweerder zich in het kader van het onderzoek coöperatief opgesteld en is het de stichting geweest die verweerder tekort heeft gedaan als het gaat om de toepassing van hoor en wederhoor.

De i-grond kan ten slotte de gevorderde ontbinding evenmin dragen. Naar het oordeel van het Scheidsgerecht doet zich, gelet op hetgeen omtrent de e-grond is overwogen, hier niet een

situatie voor waarin een einde van de arbeidsovereenkomst 'redelijkerwijs aan de orde is', nog daargelaten dat geen sprake is van twee 'onvoldragen' andere ontbindingsgronden.

De ontbindingsvordering van de stichting zal worden afgewezen.

mr. D. Schuurman

Instantie: Scheidsgerecht Gezondheidszorg

Datum uitspraak: 18-05-2021

Zaaknummer: SG 20/17

RECHTSPRAAK

Klacht tegen verzekeringsarts door collega; onvoldoende belang.

In deze zaak wordt een verzekeringsarts, werkzaam bij het UWV, aangeklaagd door een andere arts, omdat de betrokken cliënt nadeel van het oordeel van de verzekeringsarts zou hebben ondervonden. Klaagster is niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang.

Feiten

Klaagster is BIG-geregistreerd arts en heeft de in deze zaak betrokken cliënt een aantal keren gesproken in het kader van verzuimbegeleiding. Klaagster is van mening dat de genoemde cliënt arbeidsongeschikt is door het optreden van gezondheidsklachten. Zij heeft hierover verklaard: 'Herstel van functioneren voor betaalde arbeid lijkt mij vrijwel uitgesloten.' Beklaagde is verzekeringsarts bij het UWV en heeft cliënt in verband met de aanvraag voor de verkorting van de wachttijd WIA/IVA gezien. Deze verkorting heeft beklagde afgewezen omdat zij heeft geconcludeerd dat bij cliënt geen sprake was van volledige en duurzame arbeidsongeschiktheid.

Klaagster verwijt beklagde in deze procedure dat zij ondeugdelijk medisch onderzoek heeft verricht en dat haar rapportage niet voldoet aan de eisen die daarvoor gelden, als gevolg waarvan de cliënt benadeeld zou zijn. Beklaagde verweert zich primair met een beroep op de niet-ontvankelijkheid van klaagster. Dit, omdat zij geen concreet belang heeft in het kader van de individuele gezondheidszorg. Subsidiar heeft beklagde de aan de klacht ten grondslag gelegde stellingen bestreden.

Oordeel

Het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Den Haag (RTG) overweegt dat op grond van artikel 65 lid 1 onder a van de Wet BIG alleen geklaagd kan worden door een rechtstreeks belanghebbende. Onder omstandigheden kunnen collega's van beroepsbeoefenaren als rechtstreeks belanghebbende worden aangemerkt, maar dan moet de collega als medisch professional wel een concreet eigen belang hebben, dat bovendien

verband houdt met de individuele gezondheidszorg (ECLI:NL:TGZCTG:2017:225). Klagster benoemt in haar klacht weliswaar dat de betrokken cliënt is benadeeld, maar stelt niet in welk concreet belang zij(zelf) daardoor geraakt zou zijn. Ook anderszins is het RTG niet gebleken dat klagster door het handelen van beklagde in haar professionele autonomie of op een andere manier in een eigen belang is geschaad (ECLI:NL:TGZCTG:2016:155). Het RTG oordeelt daarom dat klagster niet-ontvankelijk is in de klacht, zodat het RTG niet aan de inhoudelijke behandeling daarvan toekomt.

mr. J.M. de Vries

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg 's-Gravenhage

Datum uitspraak: 11-05-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZRSGR:2021:55

Zaaknummer: 2020-148a en 2020-148a

Rechters: N.B. Verkleij

Advocaten: G.P. van Delft

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG, 65 lid 1 Wet BIG, 47 lid 1 Wet BIG en 65 lid 1 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Buitenwerkingstelling overgangsrecht Wet donorgegevens kunstmatige bevruchting.

Tweede WDKB-uitspraak. Moeders en hun donorkinderen vorderen bekendmaking van de identificerende gegevens van de donor door SDKB en de kliniek. Dat wijst de rechtbank af. De rechtbank veroordeelt, met buitenwerkingstelling van het overgangsrecht, SDKB het verzoek van de kinderen om de gegevens van de donor te beoordelen aan de hand van de hoofdregel van artikel 3 WDKB. De rechtbank veroordeelt de kliniek om alsnog de afspraken na te komen uit de behandelingsovereenkomst met de moeders. Dat betekent dat de kliniek contact moet opnemen met de donor met de vraag of deze bezwaar heeft tegen verstrekking van zijn gegevens.

Feiten

Naar aanleiding van de tweede evaluatie van de Wet donorgegevens kunstmatige bevruchting (WDKB) overweegt de minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport een wetswijziging, afhankelijk van twee gerechtelijke procedures. Daarvan is dit er een. De andere is rechtbank Gelderland 24 maart 2021, ECLI:NL:RBGEL:2021:1388, GZR 2021-0101.

Deze zaak gaat over vier moeders en hun donorkinderen, die bekendmaking vorderen van de identificerende gegevens van de zaaddonor, donor 605.

In de periode 1997-2000 ondergaan de moeders een kunstmatige inseminatie met donorsperma. De kliniek biedt de moeders de keuze: zaad van een anonieme donor (A-donor), of zaad van een donor die er in beginsel mee instemt dat zijn persoonsgegevens worden verstrekt als de kinderen (vanaf 16-jarige leeftijd) daar om vragen (B-donor). Alle vier de moeders kiezen voor een B-donor. Een behandelingsovereenkomst komt tot stand, zij worden geïnsemineerd met het zaad van donor 605, worden zwanger en bevallen van de kinderen.

Met donor 605 komt de kliniek een donorovereenkomst overeen voor het B-donorschap: de identiteit mag op verzoek van het kind worden verstrekt, tenzij er zwaarwegende redenen zijn ontstaan om dat niet te doen.

Op 1 juni 2004 treedt de WDKB in werking. Met de WDKB is het niet meer mogelijk om anoniem sperma te doneren. Met de inwerkingtreding van de WDKB wordt de Stichting donorgegevens kunstmatige bevruchting (SDKB) in het leven geroepen: rechtspersonen die zich beroepsmatig bezighouden met kunstmatige donorbevruchting moeten de donorgegevens aan SDKB ter beschikking stellen. SDKB beheert, bewaart en verstrekt de donorgegevens. Dat laatste als het donorkind (vanaf 16-jarige leeftijd) daar om vraagt, de donor daarmee instemt, of als instemming ontbreekt, na een afweging van belangen (van het donorkind en de donor). Verstrekking vindt alleen dan niet plaats als zwaarwegende belangen van de donor zich daartegen verzetten. Dit is geregeld in art. 3 WDKB.

In art. 12 WDKB is het overgangsrecht geregeld. In deze zaak houdt dat in dat als een donorkind verzoekt om de gegevens, SDKB contact opneemt met de donor. Weigert die verstrekking, dan verstrekt SDKB diens gegevens niet aan het donorkind.

In de periode 2015-2017, na het bereiken van de 16-jarige leeftijd, vragen de kinderen de gegevens van de donor op. Eerst bij SDKB, daarna bij de kliniek. SDKB benadert conform het overgangsrecht donor 605 en vraagt om toestemming voor de verstrekking van zijn gegevens. Die weigert dat elke keer en SDKB verstrekt daarom de gegevens niet aan de kinderen. De kliniek weigert verstrekking van de gegevens omdat zij zich geen partij acht, en verwijst naar SDKB als zijnde de bij wet aangewezen partij voor het behandelen van het verzoek.

Deze procedure is het gevolg. SDKB en de kliniek lichten donor 605 in over het bestaan van de procedure en verzoeken hem contact op te nemen om de zaak te bespreken. Op dat verzoek reageert donor 605 niet.

Aan hun vordering op SDKB leggen de moeders/kinderen ten grondslag dat de overgangsregeling van artikel 12 WDKB niet van toepassing is op B-donoren en dat daarom de hoofdregel van artikel 3 WDKB moet worden toegepast. Bovendien prevaleert het recht van het kind te weten van wie het afstamt boven dat van de donor, en is SDKB op grond van art. 8 EVRM en art. 7 IVRK gehouden tot het verstrekken van de gegevens.

Aan hun vordering jegens de kliniek leggen de moeders/kinderen ten grondslag dat de kliniek de verplichting uit de medische behandelingsovereenkomst met de moeders moet nakomen, die inhoudt dat de kinderen de donorgegevens bij de kliniek kunnen opvragen.

Enkele inleidende overwegingen van de rechtbank

Het geschil waarover de rechtbank in deze zaak oordeelt, wijkt zowel wat de feiten als wat de standpunten van partijen betreft af van de zaak waarover de rechtbank Gelderland heeft beslist. In die zaak heeft de rechtbank de vordering van het donorkind en haar moeder tot verkrijging van de gegevens van hun donor afgewezen. Daarbij komt dat in deze zaak niet alleen een vordering tegen de kliniek is ingesteld, maar ook tegen SDKB. De rechtsvragen die de rechtbank in deze zaak moet beantwoorden, zijn anders dan in de zaak bij de rechtbank Gelderland. De rechtbank komt, mede om die reden, tot een andere beoordeling en uitkomst.

Hoewel de rechtbank zich realiseert dat haar oordeel van betekenis kan zijn voor de beoordeling van andere, soortgelijke verzoeken van donorkinderen van na 1 juni 2004 'geswichte' B-donoren, doet zij daarover geen uitspraak. Afspraken die klinieken hebben gemaakt met wensmoeders en/of met donoren, kunnen anders zijn dan in dit geval.

Oordeel ten aanzien van SDKB

De rechtbank veroordeelt SDKB om het verzoek van de kinderen, om verstrekking van de identificerende gegevens van donor 605, te beoordelen aan de hand van artikel 3 leden 2 tot en met 5 en lid 7 WDKB.

De rechtbank is van oordeel dat SDKB haar beslissing de gegevens van de donor niet te verstrekken, ten onrechte heeft gebaseerd op het overgangsrecht in artikel 12 lid 3 WDKB. Dit artikel moet op grond van artikel 94 Gw buiten toepassing blijven omdat het in dit geval in strijd komt met het fundamentele recht van de kinderen om te weten van wie zij afstammen (zoals neergelegd in art. 7 lid 1 IVRK en art. 8 lid 1 EVRM). Bovendien dient toepassing van artikel 12 lid 3 WDKB het doel van die bepaling noch de geest van de WDKB. Door het artikel wel toe te passen heeft SDKB onrechtmatig gehandeld jegens de kinderen. SDKB moet het verzoek van de kinderen daarom beoordelen aan de hand van de hoofdregel in artikel 3 van de wet. Dit betekent dat SDKB de gegevens van de donor aan de kinderen moet verstrekken, tenzij zwaarwegende belangen van de donor zich daartegen verzetten.

Omdat de WDKB voorschrijft op welk moment SDKB de donorgegevens mag verstrekken, ziet de rechtbank geen aanleiding aan de veroordeling een termijn te verbinden.

Oordeel ten aanzien van de kliniek

De rechtbank veroordeelt de kliniek tot het nakomen van de medische behandelingsovereenkomst die met de moeders is gesloten, in die zin dat binnen vier maanden de identiteit van donor 605 aan de kinderen bekend moet worden gemaakt, tenzij zwaarwegende redenen van de donor zich daartegen verzetten. Als de donor dergelijke redenen heeft, zal de kliniek de zwaarte ervan moeten wegen, om vervolgens te beslissen of zij

tot verstrekking van de identiteit overgaat of dat vanwege die redenen toch achterwege laat. Tot dit oordeel komt de rechtbank als volgt.

Voor de kliniek geldt dat zij, los van de taak van SDKB, de afspraken die zij destijds met de moeders heeft gemaakt, moet nakomen. Wat die afspraken precies zijn, komt niet vast te staan. De rechtbank gaat er daarom van uit dat de kliniek over het verstrekken van de gegevens met de moeders heeft afgesproken wat ook met donor 605 is overeengekomen. En dat is dat diens identiteit bekend gemaakt mag worden, maar dat de kliniek eerst bij de donor zal navragen of er zwaarwegende redenen zijn ontstaan die zich daartegen verzetten. Dat heeft de kliniek nog niet gedaan. De verweren van de kliniek dat de contractuele verplichting is vervallen door de inwerkingtreding van de WDKB, alsook dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is om aan de afspraken te worden gehouden, verwerpt de rechtbank. De kliniek moet dus alsnog uitvoering geven aan de afspraken en een totale termijn van vier maanden acht de rechtbank daarvoor realistisch.

Uitvoerbaarverklaring bij voorraad

De rechtbank verklaart de veroordelingen uitvoerbaar bij voorraad. Naar het oordeel van de rechtbank wegen in dit geval de belangen van de kinderen bij de gevorderde uitvoerbaarverklaring bij voorraad zwaarder dan die van de kliniek bij de schorsende werking van een eventueel hoger beroep.

mr. dr. R.P. Wijne

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 02-06-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:5461

Zaaknummer: C/09/573982 / HA ZA 19-542 en C/09/584962 / HA ZA 19-1261

Rechters: J.M. Willems, J. Brandt en J. Ruff

Advocaten: T.J.C. Bueters, E.J.C. de Jong en W.I. Wisman

Wetsartikelen: 2 WDKB, 3 WDKB, 12 WDKB, 8 EVRM, 7 IVRK en 94 Gw

RECHTSPRAAK

Inzage in medisch dossier door waarnemend huisarts. Het RTG oordeelt geen schending van de geheimhoudingsplicht, maar wel van de privacy van klaagster.

Een klacht tegen een huisarts (waarnemer), die ten behoeve van een verweer in een klachtenprocedure inzage verkreeg in het dossier van klaagster, (destijds) patiënte van de praktijk waar beklaagde ten tijde van het klachtwaardig geacht handelen waarnemer was. Het RTG concludeert dat geen sprake was van schending van het beroepsgeheim, maar wel van klaagsters privacy.

Feiten

Klaagster heeft op 24 maart 2020 een telefonisch consult gehad met beklaagde, huisarts, die ten tijde van dit consult als waarnemer werkzaam was. Na het consult heeft klaagster beklaagde verweten dat hij haar onheus bejegend heeft en dat hij een verkeerde diagnose heeft gesteld.

In overleg met de praktijkmanager van de huisartsenpraktijk, waar beklaagde ten tijde van het consult waarnam, heeft beklaagde op 21 juli 2020 toegang gehad tot het dossier van klaagster en dit dossier ingezien. Daags erna heeft beklaagde op de klacht gereageerd. Klaagster was op het moment van inzage geen patiënt meer van de genoemde praktijk.

Op 30 juli 2020 heeft klaagster een formele klacht ingediend bij de klachtencommissie van haar (voormalige) huisartsenpraktijk. Klaagster heeft vervolgens een machtigingsformulier getekend, strekkend tot het verstrekken van haar medische gegevens over de periode van 22 maart tot en met 29 juli 2020 aan de klachtencommissie en beklaagde als verweerder. In november 2020 heeft beklaagde zijn verweerschrift met bijlagen uit het medisch dossier ingediend bij de klachtencommissie. Omdat niet vaststond of de bijlagen binnen de reikwijdte van de door klaagster afgegeven machtiging vielen, heeft beklaagde deze bijlagen weer

ingetrokken en ervoor gekozen zijn verweer zonder de genoemde bijlagen in te dienen.

Klaagster verwijt beklaagde dat hij zijn beroepsgeheim en haar privacy heeft geschonden door zonder haar toestemming haar dossier in te zien.

Oordeel

De klacht dat beklaagde het medisch beroepsgeheim heeft geschonden wordt door het Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg te Zwolle (RTG) ongegrond verklaard. Het RTG verwijst hiervoor naar hoofdstuk 3 van de KNMG-richtlijn 'Omgaan met medische gegevens'. Hierin staat onder meer dat wanneer medische gegevens van een patiënt in het kader van een klachtenprocedure bij een klachtencommissie worden gebruikt, voor het gebruik van die gegevens expliciete toestemming van de patiënt is vereist.

Op 21 juli 2020, het moment dat beklaagde inzage had in het dossier van klaagster, was er geen sprake meer van een behandelrelatie tussen beiden, uit hoofde waarvan (op grond van art. 7:457 lid 1 BW) een geheimhoudingsverplichting op beklaagde zou rusten. Beklaagde was ook niet (anderszins) rechtstreeks bij de behandeling van klaagster betrokken (art. 7:457 lid 2 BW), omdat hij na 31 maart 2020 is gestopt met waarnemen in de betrokken praktijk. Op 21 juli 2020 heeft beklaagde dus toegang tot het dossier van klaagster gehad, zonder dat sprake was van een behandelrelatie tussen klaagster en beklaagde. Omdat de geheimhoudingsplicht zich volgens het RTG – onder verwijzing naar RTG Amsterdam 18 juni 2013, ECLI:NL:TGZRAMS:2013:YG3015 – niet uitstrekt over de gegevens die een arts ter ore komen zonder dat sprake is van een arts-patiëntrelatie, kan volgens het RTG strikt genomen niet gesproken worden van een schending van de geheimhoudingsverplichting.

Ondanks dat beklaagde zijn geheimhoudingsplicht volgens het RTG niet heeft geschonden, oordeelt het RTG dat wel sprake is van een schending van klaagsters privacy. Het RTG overweegt in dit verband dat beklaagde in zijn verweerschrift in de procedure bij de klachtencommissie onder meer is ingegaan op de klachten die klaagster over hem heeft geuit, te weten een verkeerde diagnose en onheuse bejegening, en daarbij twee eerdere klachten van klaagster (uit 2018 en 2019) heeft benoemd en toegelicht. Met deze laatste informatie heeft beklaagde willen illustreren hoe klaagster omgaat met hulpverleners en dat er voor haar weinig nodig is om een klacht in te dienen. Voor het gebruik van deze gegevens heeft klaagster echter geen (expliciete) toestemming gegeven in de door haar ondertekende machtiging. Volgens het RTG was het gebruik van deze gegevens bovendien ook niet noodzakelijk bij het verweer. Daar komt bij dat beklaagde deze gegevens had verkregen door het medisch dossier van klaagster op 21 juli 2020 in te zien, terwijl hij niet langer een behandelrelatie met klaagster had en toestemming van klaagster voor de inzage ontbrak. Volgens het RTG maakt dit

(laatste) dat de privacy van klagster is geschonden en dat beklaagde in dit verband tuchtrechtelijk verwijtbaar heeft gehandeld. Er wordt een waarschuwing opgelegd.

mr. J.M. de Vries

Instantie: Regionaal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg Zwolle

Datum uitspraak: 21-05-2021

ECLI: ECLI:NL:TGZRZWO:2021:55

Zaaknummer: 211/2020

Rechters: W.J.B. Cornelissen

Wetsartikelen: 47 lid 1 Wet BIG, 7:457 BW en 88 Wet BIG

RECHTSPRAAK

Klachtzaak. Toediening medicatie en innemen communicatiemiddelen zonder uitvoeringsbeslissing. Klachtwaardig in de zin van artikel 10:3 Wvggz. Klachten gegrond. Schadevergoeding van twee keer € 125 voor ontbreken beslissingen; € 100 per maand voor inname laptop en telefoon.

Klachtzaak. Toediening medicatie en innemen communicatiemiddelen zonder uitvoeringsbeslissing. Klachtwaardig in de zin van 10:3 Wvggz. Klachten gegrond. Schadevergoeding van twee keer € 125 voor ontbreken beslissingen; € 100 per maand voor inname laptop en telefoon.

Feiten

Ten aanzien van betrokkene is een zorgmachtiging verleend bij beschikking van 10 november 2020. De zorgverantwoordelijke heeft op 2 februari 2021 een beslissing genomen tot het verlenen van verplichte zorg, namelijk (kort gezegd) het aanbrengen van beperking in de vrijheid het eigen leven in te richten. De geneesheer-directeur heeft de betrokkene over die beslissing diezelfde dag schriftelijk geïnformeerd. Op 5 februari 2021 heeft de zorgverantwoordelijke een beslissing genomen, ditmaal tot het toedienen van gedwongen medicatie. Over deze beslissing is betrokkene dezelfde dag door de geneesheer-directeur schriftelijk geïnformeerd.

Op 2 maart 2021 heeft betrokkene een klacht ingediend bij de klachtencommissie over de toegepaste vormen van verplichte zorg. Op 17 maart 2021 heeft de klachtencommissie de klacht ongegrond verklaard.

Betrokkene verzoekt de rechtbank om de beslissing van de klachtencommissie te vernietigen en zijn klachten alsnog ongegrond te verklaren, en hem daarbij een schadevergoeding toe te kennen op grond van artikel 10:11 lid 2 Wvggz. Betrokkene is ontevreden over de zorgverlening

en stelt dat eerst de juiste zorg voor zijn lichamelijke handicap moet worden opgepakt, en dat er alsdan geen psychische problemen zijn. Voor wat betreft de twee beslissingen tot verlening van verplichte zorg, verklaart de advocaat van betrokkene – samengevat – dat deze verplichte zorg in de periode van november 2020 tot 5 februari 2021 al eerder is toegepast maar dat betrokkene pas in februari 2021 daarover schriftelijk werd geïnformeerd en bekend werd met de klachtwaardigheid ervan.

De zorgaanbieder verzoekt primair de klachten ongegrond te verklaren omdat niet in strijd met de Wvvgz is gehandeld. De zorgaanbieder verzoekt dus ook het verzoek om schadevergoeding af te wijzen. Subsidiar verzoekt de zorgaanbieder het verzoek om schadevergoeding af te wijzen nu onderbouwing van de schade en het causale verband tussen eventuele schade en normschending ontbreekt.

Beoordeling klachten over uitvoeringsbeslissingen

De rechtbank overweegt eerst dat de oorspronkelijke klachten van betrokkene zien op de periode vanaf de zorgmachtiging (10 november 2021) tot indiening van de klacht op 2 maart 2021.

Ten aanzien van de klacht over de periode voorafgaand aan de uitvoeringsbeslissingen overweegt de rechtbank dat ook het niet geven van een uitvoeringsbeslissing mogelijk is op grond van artikel 10:3 Wvvgz, omdat dit kan worden gezien als 'de nakoming van een verplichting op beslissing' op grond van artikel 8:9 Wvvgz.

Voor wat betreft klachten over medicatie in deze periode overweegt de rechtbank dat niet is komen vast te staan hoe de medicatie in deze periode precies geregeld was, maar dat wel duidelijk is dat vrijwel steeds sprake was van voortdurende weerstand. De rechtbank concludeert dat onvoldoende is gebleken van vrijwilligheid in deze periode, dat daarom een uitvoeringsbeslissing had moeten worden genomen, zodat dit deel van de klacht gegrond is. Met betrekking tot het innemen van de laptop op 2 februari 2021 stelt de rechtbank vast dat betrokkene het daarmee niet eens was, maar dat dat wel noodzakelijk was ter voorkoming van ernstig nadeel. Ook toen was dus een uitvoeringsbeslissing nodig geweest. De zorgaanbieder heeft dat erkend en daarvoor excuses aangeboden. Ook dit klachtonderdeel is gegrond.

Voor de periode ná de uitvoeringsbeslissingen overweegt de rechtbank dat de betreffende vormen van verplichte zorg waren opgenomen in de zorgmachtiging. Voor beide beslissingen acht de rechtbank dat is voldaan aan de toetsingscriteria van artikel 8:9 Wvvgz. Deze klachtonderdelen zijn daarom ongegrond.

Beoordeling schadevergoeding

Ten aanzien van het verzoek om schadevergoeding overweegt de rechtbank dat de wetgever met artikel 10:12 Wvggz een laagdrempelige regeling in de wet heeft opgenomen ten aanzien van een verzoek om schadevergoeding door een belanghebbende. Eisen ten aanzien van onderbouwing of causaal verband worden niet concreet gesteld. Om die reden stelt de rechtbank geen hoge eisen aan het bewijs van schade, als maar voldoende aannemelijk is dat er schade is. De rechtbank betreft daarbij dat de regeling, zoals deze gold onder de Wet bijzondere opnemingen in psychiatrische ziekenhuizen, ook een laagdrempelige regeling bevatte. Niet blijkt dat de wetgever met deze regeling en de daaruit gegroeide praktijk heeft willen breken.

Doordat geen uitvoeringsbeslissing is genomen over twee vormen van verplichte zorg is betrokkene niet tijdig op de hoogte gesteld van de klachtmogelijkheden en de mogelijkheden van advies en bijstand door de patiënt- en familievertrouwenspersoon. Daarmee is het hem bemoeilijkt om zijn rechtspositie te verwezenlijken. Gezien de grote onvrede bij betrokkene over de gehele gang van zaken acht de rechtbank het aannemelijk dat hij hierdoor schade heeft geleden. Om die reden ziet de rechtbank aanleiding om de zorgaanbieder te veroordelen tot vergoeding van schade die naar billijkheid is vastgesteld op € 125 per vorm van verplichte zorg waarvoor geen uitvoeringsbeslissing is gegeven. Nu dit tweemaal is gebeurd, betekent dit dat het bedrag op € 250 wordt vastgesteld.

Tevens overweegt de rechtbank dat betrokkene tweemaal zijn laptop en telefoon heeft moeten missen. Het is aannemelijk dat betrokkene hierdoor schade in de vorm van frustratie, boosheid en ongemak heeft ervaren. Dat de inname van de telefoon en de laptop op zichzelf mogelijk gerechtvaardigd waren door het schadelijke gedrag van betrokkene, maakt dit niet anders, nu de juridische grondslag voor de inname ontbrak en dit is wat ter toetsing voorligt bij de rechtbank. De rechtbank kan op basis van de stukken niet vaststellen hoe vaak en hoe lang de laptop en telefoon zijn ingehouden in de periode voor de uitvoeringsbeslissing. Daarom zal de rechtbank een éénmalige schadevergoeding vaststellen over de periode tussen 10 november 2020 en 2 februari 2021. Dit is – afgerond naar boven in het voordeel van betrokkene – drie maanden. De rechtbank stelt naar billijkheid een bedrag vast van € 100 per maand, zodat het totaal uitkomt op € 300. Voor de periode dat betrokkene zonder uitvoeringsbeslissing medicatie heeft gebruikt overweegt de rechtbank dat op geen enkele wijze is gebleken dat betrokkene hierdoor schade heeft geleden, en dat de rechtbank dit zonder nadere onderbouwing ook niet aannemelijk acht. Daarom wordt het verzoek om schadevergoeding in zoverre afgewezen.

Al met al vernietigt de rechtbank de beslissing van de klachtencommissie, verklaart de rechtbank de klacht gegrond voor zover deze ziet op de periode vóór de uitvoeringsbeslissingen en veroordeelt de zorgaanbieder tot betaling van een bedrag van €

550 aan betrokkene.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 19-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2021:2501

Zaaknummer: C/05/387202 FZ RK 21-1215

Rechters: M.G.J. Post

Advocaten: Broersma, M. M. Broersma

Wetsartikelen: 10:7 Wvggz en 10:11 Wvggz

RECHTSPRAAK

Zorgmachtiging toegewezen. Opname niet noodzakelijk gezien voorwaarde op grond van artikel 14a Sr en instemming betrokkene. Overige vormen verplichte zorg toegekend.

Zorgmachtiging toegewezen. Opname niet noodzakelijk gezien voorwaarde op grond van artikel 14 Sr en instemming betrokkene. Overige vormen verplichte zorg toegekend.

Feiten

De officier van justitie heeft verzocht om een zorgmachtiging als bedoeld in artikel 6:4 Wvvgz ten aanzien van betrokkene.

Oordeel

De rechtbank overweegt dat is gebleken dat sprake is van ernstig nadeel en dat het ernstige vermoeden bestaat dat dit nadeel wordt veroorzaakt door gedrag van betrokkene dat voortvloeit uit een psychische stoornis, in de vorm van ASS, ADHD en een psychotische kwetsbaarheid, al dan niet door middelengebruik.

De geneesheer-directeur heeft verklaard dat hij van mening is dat het niet noodzakelijk is om een zorgmachtiging te verlenen, omdat betrokkene is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 286 dagen, waarvan zeven dagen voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaar. Eén van de voorwaarden is dat betrokkene zich laat opnemen in een instelling. Betrokkene heeft ingestemd met opname in de accommodatie waar hij nu verblijft, en ook met andere voorwaarden uit het vonnis, waaronder de voorwaarde dat hij zich dient te houden aan de geldende huisregels. Betrokkene is dus opgenomen in het kader van artikel 14a Sr en de proeftijd expireert op 3 december 2022. Gelet hierop en gelet op artikel 9.1 lid 2, artikel 9.9, artikel 8.14 en artikel 8.15 Wvvgz hoeven de veiligheidsmaatregelen niet als verplichte zorg in het kader van een zorgmachtiging te worden aangevraagd dan wel verleend. In noodsituaties kan met een crisismaatregel worden volstaan.

De officier van justitie heeft verklaard dat betrokkene nu inderdaad klinisch is opgenomen op grond van artikel 14a Sr, maar dat hij dus ieder moment zou kunnen vertrekken. Bovendien gelden slechts zeven dagen voorwaardelijke gevangenisstraf. De zorgmachtiging is nodig als aanvulling op artikel 14a Sr, als stabiele ondergrond, ondersteunend aan de strafrechtelijke regeling, daar betrokkene wisselend meewerkt en medicatie-inname noodzakelijk is.

De rechtbank overweegt dat de betrokkene ter zitting heeft aangegeven dat hij heeft ingestemd met de voorwaarde van de strafrechter en met de opname. Opname als vorm van verplichte zorg wordt daarom niet in de zorgmachtiging opgenomen.

Dat is anders voor de overige verzochte vormen van verplichte zorg. Betrokkene heeft verklaard dat hij wisselend is in zijn medicatie-inname, en dat het soms noodzakelijk is om vrijheidsbeperkende interventies toe te passen. Dat laatste is niet mogelijk met de huidige maatregel op grond van artikel 14a Sr.

De rechtbank wijst de zorgmachtiging toe voor (kort gezegd) de volgende vormen van verplichte zorg: toediening van medicatie, medische controles, insluiten in de zin van separeren en het uitoefenen van toezicht tijdens separeren, een en ander voor de (verzochte) duur van zes maanden.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 10-05-2021

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2021:2447

Zaaknummer: C/01/369828 FA RK 21-1665

Rechters: J.W. Brunt

Advocaten: Schreurs, A.P.G.M. A.P.G.M. Schreurs

Wetsartikelen: 6:4 Wvvgz en 14a Sr

RECHTSPRAAK

Zorgmachtiging. Toevoegen vormen van verplichte zorg. Volgens Hoge Raad niet mogelijk, maar gezien geen bezwaar betrokkene en advocaat toch toegewezen.

Zorgmachtiging toegewezen. Twee vormen van verplichte zorg niet verzocht door officier van justitie. Wel noodzakelijk volgens zaalarts; geen bezwaar betrokkene en advocaat. Daarom toch sprake van 'opplussen'.

Feiten

De officier van justitie heeft verzocht om een zorgmachtiging ten aanzien van betrokkene, als bedoeld in artikel 6:4 Wvvgz.

Oordeel

In het verzoekschrift is verzocht om vier vormen van verplichte zorg, maar de zaalarts heeft aangegeven dat ook de vormen van verplichte zorg 'insluiten' en 'het uitoefenen van toezicht' noodzakelijk zijn, maar dat die helaas niet in het verzoekschrift zijn opgenomen. De betrokkene heeft tijdens de mondelinge behandeling aangegeven dat het niet goed met hem gaat en tegen de extra vormen van verplichte zorg geen bezwaar gemaakt.

De rechtbank overweegt dat uit de jurisprudentie van de Hoge Raad (ECLI:NL:HR:2021:158) blijkt dat het 'opplussen' van de verzochte vormen van verplichte zorg in een 'zorgmachtigingsprocedure' niet mogelijk is. Toch kent de rechtbank deze vormen van verplichte zorg toe, gelet op de toelichting van de zaalarts en het feit dat de betrokkene en diens advocaat geen bezwaar maken. De betrokken partijen hebben dus ingestemd met het toevoegen van deze, niet door de officier van justitie aangevraagde, vormen van verplichte zorg. Van een 'spontaan' opplussen is naar het oordeel van de rechtbank dan ook geen sprake.

De rechtbank overweegt dat aan de criteria voor en doelen van verplichte zorg als bedoeld in de Wvvgz is voldaan en kent de zorgmachtiging toe voor de verzochte duur van zes maanden.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland
Datum uitspraak: 23-04-2021
ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2021:1858
Zaaknummer: C/16/519846/ FV RK 21-668
Rechters: M.W.V. van Duursen
Wetsartikelen: 6:4 Wvggz

RECHTSPRAAK

Klachtzaak. Beginselenwet ter beschikking gestelden in plaats van Wvggz. Klachtencommissie onbevoegd.

Klachtzaak. Beslissingen tot beperking bewegingsvrijheid gegrond op Beginselenwet ter beschikking gestelden en schending verloffvoorwaarden; niet gegrond op Wvggz. Beslissing klachtencommissie vernietigd. Klachtencommissie onbevoegd om van klacht en verzoek om schadevergoeding kennis te nemen.

Feiten

In 2004 is de terbeschikkingstelling van betrokkene gelast en is daarbij zijn verpleging van overheidswege (dwangverpleging) bevolen. Deze maatregel is laatstelijk op 16 maart 2020 verlengd. Betrokkene verbleef met een transmuraal verlofkader op de Forensisch Psychiatrische Afdeling (FPA) Den Haag. Vanaf maart 2020 werd de verloffregeling gewijzigd als gevolg van de COVID-19-maatregelen, in die zin dat betrokkene slechts begeleide bewegingsvrijheid had op het terrein rond de kliniek.

Betrokkene heeft bij de klachtencommissie een klacht ingediend tegen vier beslissingen van de behandelaar om zijn bewegingsvrijheid te beperken (twee in maart en twee in april 2020), alsook tegen eenzelfde beslissing tot beperking van de bewegingsvrijheid omdat betrokkene niet bij de dagopening aanwezig was. Daarbij heeft betrokkene verzocht om schadevergoeding op grond van artikel 10:11 lid 1 Wvggz.

Op 5 juni 2020 heeft de klachtencommissie de klacht gegrond verklaard. De zorgaanbieder (FPA) is daarvan in beroep gekomen. De zorgaanbieder verzoekt de rechtbank om de beslissing van de klachtencommissie te vernietigen en betrokkene niet-ontvankelijk te verklaren in zijn klacht, althans deze klacht ongegrond te verklaren. De zorgaanbieder voert daartoe aan dat de klachtencommissie de klachten van betrokkene ten onrechte heeft ingediend onder artikel 9:9 Wvggz. De betreffende beslissingen zien namelijk niet op de Wvggz, maar op het transmuraal verlofkader en de daaraan verbonden verloffvoorwaarden die gelden ten aanzien van betrokkene.

Oordeel

De rechtbank overweegt dat de vraag die moet worden beantwoord is of in deze zaak de Wvggz dan wel de Beginselenwet ter beschikking gestelden (Bvt) van toepassing is. De rechtbank oordeelt dat de Bvt van toepassing is. Betrokkene is namelijk zijn vrijheid ontnomen op grond van zijn strafrechtelijke titel, in het kader waarvan hij een transmuraal verlofkader heeft verkregen, welk verlofkader wordt uitgevoerd door de zorgaanbieder in deze zaak. De verlofvoorwaarden voor het transmurale verlofkader zijn van kracht ongeacht de fase van verlof waarin een betrokkene zich bevindt. Wanneer de betrokkene de voorwaarden niet nakomt, kan de behandelaar het niet verantwoord vinden dat betrokkene op verlof gaat.

In deze zaak is niet weersproken dat betrokkene zich niet aan de transmurale verlofvoorwaarden heeft gehouden, omdat hij niet tijdig heeft meegewerkt aan urinecontroles en zich niet heeft gemeld voor de dagopening. Daarom werd besloten dat het verlof geen doorgang kon vinden. De praktische consequentie was dat betrokkene vanwege de COVID-19-maatregelen alleen nog bewegingsvrijheid binnen zijn unit had.

Nu de beslissingen van de behandelaar zijn gebaseerd op de verlofvoorwaarden behorend bij het transmuraal verlofkader en niet op artikel 9:9 Wvggz, is het klachtrecht op grond van de Wvggz evenmin van toepassing. Eventuele klachten over het intrekken van verlof dienen op grond van artikel 56 Bvt ingediend te worden bij de beklagcommissie.

De rechtbank vernietigt de beslissing van de klachtencommissie en bepaalt dat deze uitspraak in de plaats daarvan treedt, met dien verstande dat de klachtencommissie onbevoegd is om kennis te nemen van het klaagschrift. Voor wat betreft het verzoek om schadevergoeding wordt hetzelfde geoordeeld.

mr. J.F. Groen

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 15-04-2021

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2021:4885

Zaaknummer: C/09/595866 / FA RK 20-4452

Rechters: E.C.M. Bouman en C.M. van der Kleijn

Advocaten: C. Stroobach

Wetsartikelen: 9:9 Wvggz en

RECHTSPRAAK

Onthouden instemming voorgenomen besluit inzake voor cliënten geldende regeling.

De Centrale Cliëntenraad (CCR) van een zorginstelling heeft niet ingestemd met het voorgenomen besluit van de zorginstelling waarbij zij aan opgenomen cliënten de kosten gaat doorberekenen voor (i) de tv-aansluiting, (ii) het wassen van kleding (niet zijnde platgoed), en (iii) vervoersdiensten. Tevens heeft de CCR niet ingestemd met het voorgenomen besluit tot het terugbrengen van de uitkering die de zorginstelling betaalt aan tbs-verpleegden naar het wettelijk minimum van het zak- en kleedgeld.

De zorginstelling verzoekt de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden (hierna: LCvV) om toestemming te geven ten aanzien van deze vier punten (art. 8 lid 6 Wmcz 2018). De LCvV oordeelt dat het onthouden van de instemming door de CCR niet onredelijk is en dat er ook geen sprake is van een dringende bedrijfseconomische of bedrijfs sociale noodzaak om het voorgenomen besluit in te voeren.

Feiten

De Centrale Cliëntenraad (CCR) van een zorginstelling heeft niet ingestemd met het voorgenomen besluit van de zorginstelling waarbij zij aan opgenomen cliënten de kosten gaat doorberekenen voor (i) de tv-aansluiting, (ii) het wassen van kleding (niet zijnde platgoed), en (iii) vervoersdiensten. Tevens heeft de CCR niet ingestemd met het voorgenomen besluit tot het terugbrengen van de uitkering die de zorginstelling betaalt aan tbs-verpleegden naar het wettelijk minimum van het zak- en kleedgeld. De zorginstelling verzoekt de Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden (hierna: LCvV) om toestemming te geven ten aanzien van deze vier punten (art. 8 lid 6 Wmcz 2018).

Oordeel

De LCvV geeft aan dat er geen formele, eenduidige instemmingsaanvraag is ingediend bij de CCR. Voorts is er tot op een laat moment in het instemmingstraject nog belangrijke nieuwe, gewijzigde en/of concept-informatie verstrekt (bijvoorbeeld de mededeling dat sommige kosten slechts bij een deel van de cliënten (Wlz) in rekening gebracht zullen worden). De LCvV oordeelt dat het voor de cliëntenraad ondoenlijk is om vervolgens met de aanvraag in te stemmen, zeker wanneer helder is dat de gevolgen voor de cliënten groot zullen zijn. Daarbij heeft de CCR per brief relevante vragen gesteld, die niet beantwoord zijn.

De LCvV acht het onthouden van instemming niet onredelijk. Er is geen sprake van een dringende bedrijfseconomische of bedrijfssociale noodzaak om het voorgenomen besluit per 1 juni 2021, zonder nadere fasering, in te voeren. Hierbij geeft de LCvV de zorginstelling de aanbeveling om de informatie, die door de CCR is gevraagd, alsnog te verstrekken in de te hervatten medezeggenschapsprocedure en de CCR in de gelegenheid te stellen de achterban (de lokale raden) te raadplegen.

mr. X.R. van der Kruk-Ras

Instantie: Landelijke Commissie van Vertrouwenslieden

Datum uitspraak: 03-06-2021

Zaaknummer: 21-006